

bør være Formaalet, at Borgerne ikke drages bort fra de ordinære Domstole.

Det var det ærede Medlems principale Ønske, at Loven skulde bortfalde, men, som det ærede Medlem selv udtaler, der vil neppe være nogen Sangbund i Rigsdagen for et saadant Ønske og sikkert heller ikke ude i Befolkningen. Hvad dernæst det ærede Medlems subsidiære Forslag angaar, maa jeg sige, at de fleste af dem allerede tidligere have været drøftede baaede i dette høje Ting og i Landstinget. Det første, det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, var, at Loven kun blev anvendt i de Tilfælde, hvor der foreligger Aftale mellem Parterne om at bruge Loven. Som ærede Medlemmer erindre, var Lovforslaget, da det første Gang forelagdes her i Tinget, i 1906 eller 1907, affattet paa en saadan Maade, men det, der bevirkede, at det paa dette Punkt fik den Skikkelse, det nu har, var et Ændringsforslag, der blev stillet af det daværende Medlem for Kalundborg (Krabbe), og som det ærede Medlem ved, er der en Stemning for at beholde Loven med den Forandring, der da blev indført af det daværende Medlem fra Kalundborg, der lige som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds var Jurist og selv har været Dommer i en stor Del af sit Liv.

Det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, at Formanden for Voldgiftsretten blev en Jurist. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at en Jurist kan blive valgt til Formand for Voldgiftsdomstolen, og det sker ogsaa undertiden. Hvis jeg ikke tager fejl, bruger man netop paa Frederiksberg at vælge en Jurist til Formand for Voldgiftsdomstolen. Det kan altsaa gøres, hvor man finder det rigtigst at gøre det.

Saa vilde det ærede Medlem have, at man skulde forlægge Værnetinget fra Sælgerens til Køberens Værneting. Ogsaa dette var, saa vidt jeg erindrer, foreslaaet, da Lovforslaget første Gang forelaa for Rigsdagen, men det blev netop ændret, idet man indførte den Regel, der gælder nu, at det skal være Sælgerens Værneting, og man gjorde det, fordi man mente, at der kunde man bedst faa Oplysning om, hvordan Dyret havde været, før det blev solgt, og det er det, man egentlig mener er det afgørende. Et Spørgsmaal som det, om en Hest har været stædig eller lignende, faar man bedst oplyst der, hvor Dyret har været en længere Tid. Fejlen hos Dyret kan skyldes en Fejl ved Transporten eller en fejl Behandling fra Købe-

rens Side, og Sagen kan, mener man, bedst oplyses i Køberens Hjemkreds, hvor Dyret i Almindelighed har opholdt sig i længere Tid.

Endvidere har det ærede Medlem gjort sig til Talsmand for, at Voldgiftsmændene ikke skulde have noget Vederlag, hvor Sagen ikke er bleven behandlet til Ende indenfor de i § 6 angivne Frister. Jeg tror, det ærede Medlem der i sin Betænkning har brugt noget for stærke Udtryk, naar han siger, at hans Ændringsforslag „tilsigter at behandle Voldgiftsmændene som Gentlemen og ikke i selve Loven udkaste Mistanke om, at Mændene holde unødige Møder for at trække Diæter“. Jeg tror ikke, at nogen af de ærede Medlemmer her i Tinget, som have stemt for Forslagets nugældende Bestemmelse, har haft til Motiv at stemple Voldgiftsmændene som ikke værende Gentlemen.

Ligeledes mente det ærede Medlem, at man skulde indføje i Loven, at den tabende altid skal bære Omkostningerne. Jeg tror, man paa det Punkt som paa alle andre maa stille Voldgiftsmændene frit i deres Skøn over, hvad der er retfærdigt. Som Regel vil det være den tabende, der kommer til at bære Omkostningerne, kun i Undtagelsestilfælde vil man afvige derfra.

Saa ønskede det ærede Medlem, at man skulde have Appel til den ordinære Overret og ikke til den i §§ 7 og 8 omhandlede. Men derved vil der ske den ubehagelige Forandring i Loven, at Appeldomstolen ikke bliver en saglig Domstol. Naar man nu indfører en saglig Domstol i første Instans, forekommer det mig ogsaa naturligt, at man i anden Instans har sagkyndige Dommere. Men der er den Mangel afhjulpen, som efter det ærede Medlems Mening er i første Instans, nemlig den Mangel, at der ikke er en Jurist i Spidsen. Det er der i Appeldomstolen, og jeg finder det naturligt, at der ved Siden af ham sidder sagkyndige Mænd. Ganske vist kunde det ærede Medlem dertil svare, at vi have Eksempler paa, at Dommerne ere sagkyndige i første Instans, nemlig i Sø- og Handelsretten, og ikke sagkyndige i Højesteret, men det er dog en anden Sag, naar en Kendelse føres op til den Ret, der er fælles for hele Landet og bestaar af de ypperste Jurister, der overhovedet findes i Landet.

Endelig forment det ærede Medlem, at man i Stedet for Bestemmelsen i § 6, 2det Stykke, kunde indføre Straffelovens § 143, saa at Voldgiftsmændene